

Un tractat il·legal francès que va contra Catalunya

written by Llorenç Prats | 17 de gener de 2023

El 1659 es va signar un acord de pau i la moneda de canvi va ser una part de Catalunya i els catalans que hi vivien. A Ucraïna, ara ni remotament es planteja això, per pacificar un **conflicte** que no para de créixer. Tot i que s'ha de dir que de moment no és la Guerra dels 30 anys que va sacsejar tot Europa.

Els acords de pau entre la monarquia hispànica i la francesa van trobar en els catalans l'enemic comú per posar-se d'acord, no sense la col·laboració d'alguns catalans, per allò de ser pràctics ni entorpir encara més la vida quotidiana.

A mesura que els catalans han estat conscients d'aquesta injustícia, gràcies a historiadors que han entès l'abast de l'engany perpetrat, miren de respondre-hi. Des de **1984** hi ha una lenta però imparable consciència col·lectiva sobre la necessitat de reunificar el país. Hom fins i tot manifesta que això només succeirà conjuntament amb la independència de Catalunya.

Succintament, exposen els experts, la Guerra dels 30 anys era una guerra europea entre catòlics i protestants. Però la monarquia francesa tot i ser catòlica es va posar al costat dels protestants per reduir la influència de l'espanyola i "l'alemanya" de l'època. I, curiosament, els acords entre les monarquies hispànica i francesa per acabar la guerra, entre altres, van acabar, d'esquenes als catalans, amb la divisió de la nació.

Quan això va passar, Catalunya tenia tots els atributs d'un estat independent dins de la monarquia espanyola i disposava d'una organització judicial, política, militar i legislativa totalment diferenciada de la castellana (o espanyola). Tot i

així, tot d'una miler de catalans de cop i volta van passar a ser francesos, i un any després del Tractat dels Pirineus, s'hi va incloure una part de la Cerdanya, amb l'excepció de Llívia.

La **divisió** del país, tanmateix, s'origina quan França, atengué la petició d'ajuda de Pau Claris per sufocar la revolta popular dels Segadors (per evitar fornir els exèrcits espanyols). Les autoritats franceses van arribar fins a Barcelona i un cop allà, apaivagada la revolta popular, es van retirar, però no del tot. Van romandre a la Catalunya del Nord, potser entenent que era part del pagament pels serveis prestats o bé aprofitant-se de la feble situació catalana.

Per tant, com comenten veus jurídiques, anys més tard, el 1705, les Corts Catalanes van reclamar la restitució del territoris ocupats pels francesos, entenen que només havia estat una situació provisional. De fet, s'explica que els seus habitants ni tant sols eren conscients de la nova titularitat, fins després de la desfeta de 1714.

Des d'aquest punt de vista, segons expliquen activistes com Miquel Manubens i molts altres, la il·legalitat del Tractat del Pirineus és manifesta ja que ni es va fer en nom dels catalans ni amb el seu **consentiment** implícit. La reunificació del país, en conseqüència, és una assignatura de totes les autoritats catalanes. Una prioritat nacional que segurament només trobarà una solució simultàniament amb la plena sobirania de la Catalunya del Sud.

És així com cada 7 de novembre, a la Catalunya del Nord, però també arreu dels Països Catalans, es convoca a tots els catalans sota el lema recurrent "Esborrem el Tractat dels Pirineus". Hi ha una sola nació i ha de restar unida. Una constant que encara perdura quan a **19 de gener** de 2023 França i Espanya es reuneixen a Barcelona per decidir sobre afers que afecten als catalans i ho fan sense cap reconeixement a la nostra nació.